

ΤΟ ΛΥΚΑΥΓΕΣ.

Στενωῖς πολιορκήσασαι τὴν ἄσυλόν μου κλίνην
Αἱ θλίψεις ἀναμένουσι τὴν ἔγερσίν μου πάλιν·
Τὸ σέλας παρεβίασε τοῦ ὕπνου τὴν εἰρήνην,
Καὶ πρέπει τῶν ὀνείρων μου ν' ἀφήσω τὴν κραιπάλην.
Ὁ ἥλιος τὸ κάλυμμα τοῦ σκότους ἀποσύρας
Χαιρεκακεῖ τὰ θύματα προδίδων εἰς τὰς Μοῖρας.

Ἄν ἄνθος ἤμην, ἤθελον τὸ φῶς του ἀναμένει·
Πτηνὸν ἂν ἤμην, ἤθελον τὴν ἔλευσίν του ψάλει·
Ἀλλὰ ψυχὴ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς βεβαρημένη
Πῶς νὰ ὑμνήσῃ ἅτινα βλέπει ἐν θλίψει κάλλη;
Καὶ ὁμως, πρὸς ἐκδίκησιν τῶν θλίψεων, τί ἄλλο
Νὰ πράξω, ἢ τὴν λύραν μου νὰ λάβω καὶ νὰ ψάλλω;

Ἄλλ' ἤδη μὲ προέλαβεν ἡ αὔρα τῆς πρωίας·
Ἀκροθιγῶς τὴν ἡγγισεν εἰσέτι κρεμαμένην·
Ἡμέρας ἀνεπόλησεν ἡ τάλαινα γλυκείας,
Καὶ ψάλλει ἓνα ἔρωτα καὶ μίαν ἐρωμένην,
Πιστῇ, ὥς εἰς τὴν μνήμην Τῆς ὁ τῆς ψυχῆς μου πόνοσ,
Ὡς τῆς αὐγῆς ὁ ζέφυρος εἰς τ' ἄνθη τοῦ λειμῶνος.

Ἐνόσω κατεδέχετο ἐπὶ τῆς γῆς νὰ μένῃ,
Ἦτο ἡ γῆ τὸ τέμενος τῆς μόνης πίστεώς μου·
Ἄλλ' ἡ θεότης ἔφυγε πρὸς ἕτερα τεμένη,
Κ' ἐγὼ τὰς τέρψεις ν' ἀσπασθῶ προσήλυτος τοῦ κόσμου;
Περιφρονῶ τὸν ἥλιον καὶ βλέπω μετ' ὀδύνης
Πᾶν ὅ,τι δὲν ἐμβλέπουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνης.

Πρὶν αἰσθῆνθ' ὅτι τὸν ἔρωτα, ἤμην τῆς γῆς παιδίον·
 Ἀφ' οὗτου δὲ τὸ αἰσθημα ἐγεύθη τῶν ἀγγέλων,
 Τὸν ποταπὸν δὲν δύναμαι τῆς γῆς· νὰ ζήσω βίαν,
 Ἄλλ' οὐρανῶν εἴμ' ἄξιος κ' αἰθέρων ἀνεφέλων.
 Ὁ ἔρωτος, ἀποκάλυψις μεγάλου μυστηρίου,
 Συνδέει τὴν ἐξόριστον ψυχὴν μετὰ τοῦ θείου.

Ἄς μειδιᾷ ὁ ἥλιος ὡς μέγας εὐεργέτης·
 Ἄς παίζῃ μετὰ τὸν ζέφυρον ἢ Νύμφη τῶν ἀνθρώπων·
 Πρὸς ἄλλην ἢ καρδίαν μου παλμῶν εἶν' ὀφειλέτης,
 Οὐδὲν τῆς γῆς ὀρέγεται, ἢ μέγα ἢ ὠραῖον.
 Μὴ τ' ἄνη σου ἀσώτεις, καρδίαν μου φιλάτῃ,
 Τὴν αἰσθησὶν σου φιλάτῃ καὶ τοὺς παλμούς σου κράτει.

Ἄν ἐπὶ γῆς τὸν πλοῦτον σου ματαίως ἀσώτεις,
 Πῶς θέλεις εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκείνην συναντήσῃ,
 Ἐκείνην, ἥτις σ' ἔμαθε τὸ κάλλος νὰ προσεύχῃ;
 ἵνα ποθῇς τὸν οὐρανὸν, τῆς γῆς τὰ δῶρα μίσει·
 Ἡ φύσις εἶναι γόησσα, τὴν Κίρκην δομοιάζει·
 Πρὸς ἀγενῆ ἐκφύλλωσιν τοὺς ξένους δελεάζει.

Δι' ἄλλους πέμπε, ἥλιε, τὸν πλοῦτον τοῦ φωτός σου.
 Δι' ἄλλους ἀνατέλλετε, περικαλλεῖς ἡμέραι.
 Ἐγὼ δὲ εἶμαι νάρκισσος ἀνάγκην ἔχων δρόσου·
 Εἶμαι πτηνὸν κ' ἐπίσταμαι τὸ τελευταῖον χαῖρε.
 Εὐδαιμονίας ἀνοιξὶν ν' ἀναζητήσω πρέπει·
 Εὐδαιμονίας ἥλιον ἢ γῆ ποτὲ δὲν βλέπει.

Μ Τ Ρ Ω Ν.